

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 21.09.2009. године

Констатује се да је приступио:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени Илија Јуришић, са браниоцима адв.Стеваном Протић и Дозет Ђорђе.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренемо са читањем доказа само бих хтела да прокоментаришем да нам је Заменик тужиоца доставио прецизирану оптужницу од 18.09.2009.године, ви сте добили јел тако. Господине Дозет ви нисте добили. Да, сад сте добили, добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја вас молим да само констатујете када је предата оптужница 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да, да ли имате тај податак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из руке. Значи предато је 18.09.2009.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја морам да обавестим судско веће, не са разлогом што ћу злоупотребљавати некаква процесна права, па тражити некакве рокове, али ово судско веће мора да зна да сам ја као бранилац добио оптужницу 18., то је био петак, у 18 часова у канцеларији, а мој брањеник је добио истог дана дакле 18. у 22 сата у просторијама притворске јединице. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, да је нека значајна промена, измена ви бисте сигурно имали неки дужи рок да се припремите, али ово је толико незнатна измена, добро смањен је број жртава, мислим не видим ништа друго што би изискивало неко време, ако на то пледирате. Знате.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, измењена је, измењен је текст наредбе, дакле измењена је наводна радња мог брањеника, али добро, одбрана неће злоупотребљавати своја процесна права у смислу тражења неког рока, бар ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, да ли ви хоћете нешто да кажете. Аха, ви ћете, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ово није први пут да преко права браниоца, односно права окривљеног у поступку се врши кореспонденција, односно комуникација између суда и тужилаштва. Овај пример само показује доминантност тужиоца у овом кривичном поступку, а да не употребим неку реч за коју би неко могао проценити да је увреда. Ово веће, односно председница већа, дакле ви сте на задњем главном претресу рекли, сваку измену, сваку промену да тужилаштво учини на време управо да би се избегла ситуација да данас колега Протић и ја уопште о томе говоримо. Незнатна измена, како ви то зовете, је чекала 20 дана, односно 15 дана је чекала да се та незнатна измена учини а одбрана треба у 10 минута, ја сам ово добио у 09,35 часова, данас дакле 21., да се о овом изјашњава и да се консултује са нашим брањеником који је две ипо године у притвору. Дакле, ако је две и по године тужиоцу требало да схвати и да сазна колико је људи погинуло на Брчанској Малти, односно да ли је у питању недозвољено средство борбе или начин борбе, да сазна о каквој се наредби ради и да напише ово што је написао поред свега што је ове две и по године прибављено доказа онда ја заиста не могу да ништа друго кажем, осим да суд, тужилац доказује своју доминантност у овом кривичном поступку, са чистом намером да одбрана данас тражи одлагање да би поново ишло званично саопштење за јавност Тужилаштва за ратне злочине као што је ишло у мају месецу, тужилаштво је било спремно да се заврши главни претрес, међутим суд није обезбедио видео линк и поред тога што је председница већа у расправној наредби одредила завршну реч за мај месец 2009.године, иста ствар се очекује и сутра да тужилаштво изиђе са саопштењем ми смо били спремни као и сваки пут, али ето одбрана одуговлачи и тражи одлагање ради припреме одбране. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дозет, ми можемо да направимо паузу ако вам је потребно од једног сата, или ако хоћете ми имамо и сутрашњи дан резервисан па да ето одложимо и за сутра, никакав проблем није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу поновити оно што је мој брањеник пре два минута рекао нама двојици адвоката. Ја знам где сам и пред ким сам, шта год да учиним знам каква ће пресуда бити и не тражимо никакву припрему за одбрану, дакле нас двојица смо дужни следити инструкције свог властодавца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате нешто да се обратите суду везано за ову измењену оптужницу?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам фрапиран и неизмјерно изненађен овим поступком и у мене је ушао овог тренутка неизмјеран страх за исход овог суђења. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, ја вас само питам везано за ову измењену оптужницу, јесте ли добили у петак?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам измењену оптужницу добио у петак 18.09., у 22 сата, то говори све како се води овај поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Тужиоче ви да ли нешто, сматрате да треба нешто да кажете? Не.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка прочита:

-решење Војног суда у Београду којим се оглашава стварно и месно ненадлежним за поступање у кривичном предмету против окр.Селима Бешлагића, Енвера Делибеговића, Мехмеда Бајрића, Мухамеда Бркића, Будимира Николића и Илије Јуришића, од 23.04.2004.године у предмету К.В.48/04,

-чита се списак погинулих припадника ЈНА из ВП.7954 у колони 15.05.1992.године у Скојевској улици, састављен од стране пуковника Данила Симића,

-чита се копија текста објављеног у листу «Озренски видици» достављен Војном тужилаштву Београд од стране Комитета за прикупљање података о извршеним злочинима против човечности и међународних права СРЈ,

-чита се фотокопија писма водника Првуловић Миодрага од 24.10.1992.године у коме се наводи погибија Гајић Ненада,

-чита се допис Републичког тужилаштва Републике Српске од 30.11.2004., којим извештавају у виду достављања фотокопије извештаја Окружног тужилаштва Бијељина Кт.21/01 од 18.новембра 2004.године, да су у овом тужилаштву процесуирани Енвер Делибеговић, Мехмед Бајрић, Мухамед Бркић и Фарук Прцић,

-чита се допис Тужилаштва БиХ, Посебни одел за ратне злочине Сарајево, број А-РЗ-33/06 од 13.09.2006. године, где се извештава да је у моменту када је запримило кривичну пријаву из Београда, Окружно тужилаштво Бијељина већ водило 2 истраге против Прцић Фарука по кривичној пријави МУП-а Републике Српске и Заимовић Ахмета због сумње да су починили крив. дело ратни злочин против цивилног становништва, након прикупљања доказних материјала кривични списи КТ.323/96 и Кт.58/00 и који се односи на догађај звани «Тузланска колона» КТ.59/00 обједињени су и заведени под број КТ.21/02 у Окружном тужилаштву у Бијељини,

-чита се решење Ки.В.3/04 о спровођењу истраге против Бешлагич Селима, Делибеговић Енвера, Бајрић Мехмеда, Бркић Мухамеда, Николић Будимира, Јуришић Илије од 27.10.2006.године, као и наредба за издавање потернице од истог датума,

-чита се списак И 1529 од 07.02.2001.године означен као «Тузла 15. мај 1992.године» у којој се у тачки 1 наводе имена и адресе погинулих а у тачки 1-а имена и адресе рањених,

-чита се фотокопија књиге о Тузли, Желимира Млађеновића под насловом «Од оазе мира до муслиманске Тузле»,

-чита се одлука у фотокопији о повлачењу јединица ЈНА са територија Републике БиХ од 27.04.1992. године, наређење о спровођењу одлуке предсједништва Министарства за народну одбрану Сарајево од 29.04.1992.године и наређење о спровођењу одлуке предсједништва центрима и станицама јавне безбједности од 29.04.1992.године, достављено од Тужилаштва за ратне злочине 08.05.2007.године,

-врши се увид у извод из матичне књиге умрлих за Јокић Горана-решење о проглашењу умрлим – Општина Бијељина под редним бројем 313 за 1999. годину,

-налаз и мишење вештака за Крстић Радована - проф.др Душана Дуњића, Бранимира Александрића и Јовановић Александра од 30.01.1998. године, као и отпусна листа за Крстић Радована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сагласни да прочитамо овај исказ сведока Драгић Ненада до кога нисмо могли да дођемо, непознат је био

на наведеној адреси, тражен је преко Министарства правде БиХ, од 16.09., али нисмо успели да дођемо до њега.

На сагласан предлог странака чита се:

-чита се записник о саслушању сведока Драгић Ненада од 31.07.1996.године у предмету Кри.29/96 – Основног суда у Власеници,

-чита се уверење ВП 7208 Угљевик број 14/162-859 од 25.07.1995.године за Јовић Душана Брана, отпусна листа Медицинског центра Бијељина за Јовић Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да се чита исказ сведока Ристић Милутина, није се одазивао на позиве суда, био је позиван? Ристић Милутин је био позван за 25.03., примио је позив, због повреде на раду није у могућности да приступи, што је утврђено из белешке Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима, па је позиван за 22.06., није приступио, примио позив лично. Да ли сте сагласни да се прочита овај исказ?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, противимо се саслушању, односно читању таквих записника, све оно што је могло да дође је дошло, што је хтело да дође је дошло, сматрам да то што је наведено што сте нам сад прочитали није разлог да би се читали, односно не ради се о недоступном лицу, барем по становишту одбране и ако у суштини искази свих тих сведока немају са радњом извршења нашег брањеника апсолутно никакве везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Тужиоче ви?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам предложио да се чита, није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се чита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

-Чита се записник о саслушању сведока Ристић Милутина од 21.05.1996.године, Кри.73/96, Основног суда у Бијељини,

-чита се новински чланак листа «Новости» - четвртак 24. новембра 1994.године, под називом «Тузла град јада и очаја» написан од стране Млађеновић Желимира,

-чита се уверење ВП 7316 Лопаре од 20.06.1993.године за Илић Горана, решење Општинске управе Зворник Одељење за борачко инвалидску заштиту број 03-560-325/94 од 17.08.2001.године а везано за инвалидитет за Илић Горана,

-врши се увид у план Тузле са распоредом објеката за разумевање инцидента од 15.05.1992.године који носи печат фондације «Истина правда помирење», предлог правилника о унутрашњој ратној организацији Извршног одбора СО Тузла број 18-15-5/92 од 30.03.1992.године МУП-а, Центар служби безбједности Тузла, СЈБ Тузла који носи печат фондације «Истина правда помирење», стање наоружања и опреме у СЈБ Тузла, извод из наређења Кризног штаба предсједништва СО Тузла број 03/11-20/92 од 04.05.1992.године, општинског секретеријата за унутрашње послове Тузла, одлука Кризног штаба предсједништва општине Тузла број 01-1-152/92 од 25.05.1992.године (одлука којом Кризни штаб предсједништва проширује састав за 2 досадашња члана Оперативног штаба), допис предсједника предсједништва Општине Тузла мр Селима Бешлагиха број 01/1-30/92 – 33 од 21.04.1992.године Министарству за унутрашње послове, прилог за скуп о Босни, Питсбург, САД, новембар 2002., страдање Срба у Тузли, Уредба са законском снагом о одбрани предсједништва Републике БиХ,

-чита се наредба команданта Милета Дубајића везано за забрану исељавања становништва способног за борбу са зоне одговорности јединице од 05.05.1992.године,

-фотокопија новинског чланка «Истина о нападу на војну колону у Тузли» лист «СаО Семберије и Мајевице», шема унутрашње организације и руковођења у СЈБ Тузла, достављена од стране адв.Стевана Протића,

-уверење МУП-а, ЦСБ СЈБ Тузла, број 20-16/10-598 од 11.04.1996.године да је Јуришић Илија био припадник резервног састава полиције МУП-а од 06.04.1992., до 11.02.1994.године, ангажован на пословима члана Оперативног штаба СЈБ Тузла од 06.04.1992.године до 25.05.1992.године, а на пословима начелника Сектора службе јавне безбедности од 26.05.1992.године до 30.05.1993.године и на пословима заменика начелника од 01.06.1993., до 11.02.1994.године, начелника станице СЈБ Јасмина Златановића,

-решење СИЗ Пензијско инвалидско осигурање за Јуришић Илију од 04.09.1991.године,

-решење МУП-а Сарајево, број 09/4-126-1/98 од 26.06.1991.године о престанку рада у овом Министарству,

-решење Пензијско инвалидског осигурања БиХ од 22.03.1999.године о признању права на старосну пензију,

-чита се допис Компаније «Новости» од 28.06.2007.године, којим извештавају да новинар Желимир Млађеновић није био запослен у НИП компанија «Новости» као новинар дневног листа «Вечерње новости», тако ни у било ком другом делу компаније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да се прочита записник о саслушању сведока Сорајић Борка који је био позиван овде у својству сведока, међутим у међувремену му је позлило и добили смо извештај да није у могућности да сведочи?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија ситуација је иста као и са претходним што сам говорио, мислим, ви имате законску могућност да уз наше противљење то читате, али ми се свакако противимо читању тих записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате ону законску могућност уколико суд није у могућности да прибави присуство сведока или недоступан или, да може да се чита и без сагласности.

-чита се записник о саслушању сведока Сорајић Борка од 09.08.2007.године, Кив.6/07,

-врши увид у извод из матичне књиге рођених за Перишић Ристу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На прошлом главном претресу прочитани су записници о саслушању ових сведока Прцић Фаруха, Милићевић Миленка и да их не набрајам, да бисте рекли да нисте сагласни да се ови записници читају то што је прочитао прочитано је, неће се користити у овом поступку. Био је предлог да се прочита записник о саслушању сведока Павловић Радивоја дат пред Окружним судом у Београду, да ли сте сагласни?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ми се противимо саслушању, односно извињавам се читању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја морам да питам за свакога.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно, то је и наш општи став.

-**Читају се картице несталих лица достављене од Оперативног тима владе Републике Српске за тражење несталих лица, предате суду на главном претресу 28.05.2009.године, од стране судског вештака др Жељка Карана и то за Благојевић Анђелка Радислава, Благојевић Симе Војо, Божић Илије Гордан, Васић Ненада Јово, Вујановић Љубомира Цвијетин, Давидовић Николе Божо, Илић Радована Бошко, Јовановић Живана Душко, Јокић Ника Горан, Јурковић Марка Зоран, Кулишић Васе Милан, Латковић Марка Слободан, Лукић Милана Илија, Марковић Цвијетина Стојко, Недић Васкрсија Милан, Недић Неда Радо, Петровић Сретка Боро, Сорајић Бранка Божидар, Тадић Милорада Боро, Тодоровић Луке Радомир, Тубић Јована Јеленко, Цолић Николе Јован, као и списак несталих лица,**

-**читају се закључци процене стања на простору БиХ у зони одговорности Два ВО за март 1992.године, потписан од стране команданта генерала пуковника Милутина Кукањца, а предато суду од стране браниоца оптуженог адв.Дозет Ђорђа на главном претресу 28.05.2009.године,**

-**чита се налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 19.06.2009.године,**

-**чита се извештај Републике Српске Основног суда у Модричи број 860 Мпом 4719 09 од 17.06.2009.године о уручењу позива и достави потписне доставнице од стране оштећеног Ђурановић Саве,**

-**чита се извештај Окружног суда у Бијељини број 120 МПом 72409 од 11.06.2009.године о потписаним доставницама од стране сведока Ристић Милутина,**

-**читају се обдукциони записници са фотодокументацијом достављени суду на главном претресу 22.06.2009.године од сведока др Зорана Станковића и то за Мркоњић Ранка, Деспотовић Петка Славка, Михајловић Радована Зорана, Гогановић Салка Васкрсија, Ђурановић Робина, Михајловић Радована Милана, Вукојевић Анђелка Саве,**

-**чита се списак несталих лица, 39 картица несталих лица и то за: Лопатка Данила Мирослава, Цолић Николе Јована, Цвјетковић Мирка Данила, Тубић Јована Јеленка, Тодоровић Луке Радомира,**

Тадић Милорада Боре, Сорајић Бранка Божицара, Петровић Сретка Боре, Перић Ђорђа Остоје, Недић Неда Раде, Недић Васкрсија Милана, Марковић Цвијетина Стојка, Лукић Милана Илије, Латковић Марка Слободана, Лазић Јована Ранка, Кулишић Васе Милана, Јурковић Марка Зорана, Јокић Горана, Јовановић Живана Душка, Илић Радована Бошка, Илић Стеве Владе, Давидовић Николе Божа, Вујановић Љубомира Цвијетина, Васић Ненада Јове, Божић Илије Гордана, Благојевић Сима Воја, Благојевић Анђелка Радислава, Тубић Стојана Стево, Тодоровић Митра Војко, Тодић Јова Радо, Стојановић Василија Чедо, Панић Душана Бранислав, Марковић Ђока Ранко, Цумић Дмитра Миланко, Дангубић Милоша Жељко, Гаврић Јована Жарко, Васић Живана Душко, Богдановић Пера Владимир, Благојевић Драга Воја и решење за оштећеног Марка и Цвију Цветковић Општине Палилула број 512-37/05-1-1 од 12.10.2005.године, предато суду на главном претресу дана 22.06.2009.године од стране сведока Крчмар Горана.

Чита се:

-извод из МКУ Општине Петрово, БиХ, Република Српска, под редним бројем 8 за 1992.годину за Михајловић Зорана,

-извод из МКУ Републике Српске, Општина Бијељина, под редним бројем 105 за 1992.годину за Јањић Драга,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина, под редним бројем 265 за 1998.годину за Илић Влада,

-решење Републике Српске, СЈБ Брчко бр.11-1/06-202-280/98 од 10.05.1998.године, којим се одобрава накнадни упис у МКУ на име Илић Влада,

-извод из МКУ Републике Српске, Општина Бијељина под редним бројем 185 за 1993.годину за Ђурић Марка,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина под редним бројем 186 за 1993.годину за Ђурић Зорана,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина под редним бројем 187 за 1993.годину за Ђурић Миленка,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина под редним бројем 429 за 1992.годину за Мићановић Владимира, као решење којим се одобрава упис у МКУ за Мићановић Владимира,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина под редним бројем 294 за 1995.годину за Перић Остоју,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Петрово под редним бројем 57 за 1992.годину за Тодоровић Драгана,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Петрово под редним бројем 11 за 1992.годину за Вукојевић Сава,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Приједор која се води за место Омарска под редним бројем 56 за 1992.годину за Зеџ Драженка,

-уверење ВП број 7316 број 06/5-1-71 од 04.07.2001.године, Бијељина да је Лазич Јована Ранко погинуо у месту Брчанска Малта, Тузла,

-чита се потврда о погибији за Вукојевић Анђелка Саву - ВП 7312 број 1/93 од 04.07.1993.године,

-чита се уверење ВП 7102 Бијељина за Зеџ Бранислава Драженка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Модраковић Триван је саслушан од стране Основног суда у Бијељини, позиван је на главни претрес за 03.09.2009.године, имамо извештај да је преминуо. Поново исто питање, поново исти одговор, јел тако?

-Чита се исказ сведока Модраковић Тривана у предмету Кри.51/97 од 10.04.1997.године, Основног суда у Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је позиван на главни претрес. Савић Ива, сведок је такође позивана али смо добили извештај да је умрла.

-Чита се исказ сведока Савић Иве у предмету Кри.51/97 од 09.04.1997.године Основног суда у Бијељини,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Ђурић Илија је позиван на главни претрес за 03.09.2009.године, добили смо извештај да је умро.

-Чита се записник о саслушању сведока Ђурић Илије Кри.51/97 од 09.04.1997. године, Основног суда у Бијељини.

-Чита се извештај Тужилаштва БиХ, Посебни одјел за ратне злочине КТРЗ 157/07 од 22.06.2009.године за оштећена лица:

-чита се извод из МКУ Републике Српске Општина Петрово под редним бројем 7 за 1992.годину за Гогановић Васкрсија,

-чита се извод из МКУ Републике Српске, општина Петрово редни број 11 за 1992.годину за Вукојевић Саву,

-извод из МКУ Републике Српске Бијељина редни број 186 за 1993.годину за Ђурић Зорана,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина редни број 187 за 1993.годину за Ђурић Миленка,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина редни број 185 за 1993.годину за Ђурић Марка,

-извод из МКУ за Јањић Драга,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина редни број 429 за 1992.годину за Мићановић Владимира,

-извод из МКУ Републике Српске Општина Бијељина редни број 294 за 1995.годину за Перић Остоју,

-чита се извод из ЦИПС базе података за Гавриловић Перу из којег је утврђено да је жив и настањен у Бијељини,

-извод из МКУ Републике Српске, под редним бројем 56 за 1992.годину за Зец Драженка,

-чита се налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 02.09.2009.године,

-чита се извештај Окружног суда у Бијељини број 120 Пом 00081309 од 31.07.2009.године о уручењу позива Јовић Жељки, Вујановић Дарку и Васић Аници, а да су сведоци Модраковић Триван преминуо 2004.године, Савић Ива преминула 2001.године и Ђурић Илија преминуо 2004.године, а по обавести радника судске полиције Одељење Бијељина,

-извештај Основног суда у Добоју од 04.08.2009.године из којег се утврђује да је сведок Илић Радован примио позив,

-извештај од 11.08.2009.године из којег се утврђује да је сведок Тубић Јован примио позив

-извештај Министарства правде БиХ од 26.08.2009.године утврђује се да је сведок Лопатко Миља примила позив,

-чита се службена белешка Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима Кв.Су бр.49/09 од 27.08.2009.године којом се утврђује да сведок Аница Васић се неће одазвати позиву за главни претрес јер је стара и болесна,

-чита се службена белешка Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима од 03.09.2009.године из које се утврђује да сведок Дарко Вујановић из здравствених разлога није у могућности да се одазове позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чита се исказ сведока Драгић Ненада, то је лице непознато на наведеној адреси, први извештај који смо добили, о томе сам вам претходно говорила и извештај од 16.09., да нису у могућности да ступе у контакт са њим, тако да се из тих разлога.

-Чита исказ сведока Драгић Ненада Кив.6/07 од 06.09.2007.године, као и исказ сведока Ристић Милутина Кив.3/07 од 17.05.2007.године, и исказ сведока Сорајић Борка,

- **ОТКЛАЊА СЕ** извођење доказа сведока Јосиповић Доброслава. Сведок је позиван за 11.06.2008.године, одселио се у Брчко, адреса непозната а извештај достављен од стране Министарства правде БиХ од 16.09.2008.године, као и да није евидентиран у ЦИПС бази података, нема адресе.
- **ОТКЛАЊА СЕ** извођење доказа саслушањем сведока Марковић Зорана, који је позиван за 12.06.2008.године, позив није примио а одсељен је у Канаду,
- **ОТКЛАЊА СЕ** извођење доказа саслушањем сведока Мркоњић Ратка, који је више пута позиван, по извештају одељења судске полиције Бијељина налази се у Црног Гори а што је и потврђено у телефонском разговору са оцем именованог али до њега нисмо могли доћи,
- **ОТКЛАЊА СЕ** извођење доказа сведока Пајкић Радета, који је позиван 3.06.2008.године, нема доказа о уручењу позива а позиван је и 12.септембра 2009.године, а према извештају исти је преминуо,
- **ОТКЛАЊА СЕ** извођење доказа саслушањем Сарафијановић Жељка,

-сведока Поповић Мирјане, која је позивана више пута, примила је позив али не долази због породичних проблема,

-Ћосић Миладина, који је позиван за 04.јул и 12.09.2008.године, а према извештају погинуо у саобраћајној незгоди,

-сведока Вујановић Луце, која је такође више пута позивана, примила позиве и контактирала Службу за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима, не долази из разлога што има малу бебу,

-сведока Павловић Радивоја, који је био позван за 02.02.2009.године, позив није примио, а по изјави станодавке исти се одселио у Аустралију,

ОТКЛАЊА СЕ извођење доказа саслушањем сведока Јовановић Слободана, није приступио из разлога што је имао

саобраћајну несрећу на путу ка Београду, а што је утврђено из белешке Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима,

ОТКЛАЊА СЕ извођење доказа саслушањем сведока Ђурановић Саве и Госпе, сведока Лопатка Миље, Тубић Јована, Јовић Жељка, Илић Радована, Вујановић Дарка, Васић Анице, Модраковић Тривана, Савић Иве, Ђурић Илије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Милићевић Миленка, Славуљица Николу, Бајрић Назифа, Ахмединовић Рефика и Пашага Механовића. Да ли је то био ваш предлог? Молим. Тужиоче везано за ове сведоке, шта ви предлагете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се противим предлогу да се они саслушају на главном претресу.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог бранилаца оптуженог да се у својству сведока саслушају Милићевић Миленко, Славуљица Никола, Бајрић Назиф, Ахмединовић Рефик и Пашага Механовић, Делибеговић Енвер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде ћемо направити једну паузу од 15 минута.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јел може пре паузе једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је ова одлука коју сте сад прочитали одлука председнице већа, или одлука већа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, на почетку сам рекла, одлука већа, али правимо паузу, чули сте веће доноси решење.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Одлука већа без повлачења на одлуку по предлогу, пре непосредно пре него што сте саопштили одлуку већа се саслушали тужиоца на ту околност да ли се слаже са предлогом или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не колега Дозет, уопште не стоји, видели сте да сам ја искључила и микрофон и консултовала сам се са већем, преме томе апсолутно не стоји.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па то је већање, нисам знао да то тако може, ОК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо и раније о томе већали колега, ово је сад само саопштено, није то предлог ваш од данас, него предлог који стоји од раније, знате.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па о том предлогу се први пут сад изјашњава тужилац, и то на начин потпуно непримерен, ако се предлог образлаже, образлаже се и став о предлогу, али то је сад ствар поступања тужиоца и његовог претпостављеног. Након тога веће одлучује о предлогу, али ви сте саопштили то и нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам, евидентирано је то, хвала.

Настављено у 11,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Дозет нису ово били ваши предлози, зато сам питала јесте ли ово ви преложили и направила сам паузу јер видим да ми је то било мало сумњиво, ваши предлози су други били, ово је суд по службеној дужности позивао, тако да ништа се много не мења, само што не стоји одбија се него отклања се извођење доказа везано за ово напред што је било цитирано. Доказни предлог је био од стране оптуженог Јуришић Илије на главном претресу 05.12.2008.године да се оде на лице места у Тузлу, јер ви остајете код тог доказног предлога. Ви сте предложили да се оде на лице места у Тузлу, ми смо разматрали тај ваш предлог али ево ја питам, јел ви и даље остајете код тог предлога? Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да за тим предлогом нема потребе па се из тог разлога противим јер имамо и скуцу лица места имамо и фотодокументацију, имамо и снимке лица места у време догађања, из тог разлога се противим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Стеван Протић је предложио да се издвоји како га је назвао «крњи» записник Павловић Радивоја од 02.02.2009.године, то је онај записник где немамо задње стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих повукао предлог за читање тог записника обзиром да је такав записник дошао и заиста нема те задње стране, тако да не можемо са сигурношћу утврдити да ли је управо то записник, дакле остаје та сумња и из тог разлога повлачим предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повлачите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предлог за читање тог записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се чита, добро. Адвокат Ђорђе Дозет на главном претресу 19.02.2009.године предложио је да се саслушају окривљени из раздвојеног поступка као и Бењамин Фишековић, Јасмин Имамовић, Енвер Делибеговић, па Будимир Николић, Цувај Златан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја колико знам Цувај Златан је позиван па није дошао, ови остали осумњичени сведоци, лица, која су предложена да се саслушају као сведоци они фигурирају као окривљени у раздвојеном поступку и ми смо покушавали да на један од начина прописаних

Закоником о кривичном поступку дођемо до њихових изјава, односно њиховог саслушања, међутим Министарство правде и Тужилаштво БиХ одбили су да удовоље нашем захтеву тако да и из тог разлога се дакле противим да се саслушају, јер они су се већ изјаснили да не желе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, саслушање директора полиције Милорада Вељовића, додуше ја не знам на које околности.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Образложена је тад кад сам предлагао на које околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се ви изјашњавали, нисте, на то?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам се изјашњавао противим се предлогу за саслушање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Противите се, добро. Молим? Добро, то је евидентирано на прошлом претресу, али можете да поновите. Може, зашто не.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Одбрана је директора полиције предложила на следећу околност, приликом посете потпредседника Сједињених Америчких држава у Београду били су видно распоређене на, у свим правцима, у свим улицама на правцима планираног кретања потпредседника Америке, оружане формације полиције са очигледним, и била је сврха, било је питање која је сврха тих формација, да ли заштита и безбедност председника или је то била опасност, не председника, извињавам се, потпредседника Америке или је то била опасност за потпредседника Америке, дакле сврха постављања јединица тих које су биле у Београду, а поводом става тужилаштва да су наоружани људи, припадници територијалне одбране или већ не знам којих све јединица критичном приликом у Тузли били исто тако постављени у улицама где је било планирано кретање војне колоне. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Предлог одбране је био и да се наложи тужилаштву да достави доказе који су везани за личну одговорност оптуженог Илије Јуришића, и то је био предлог. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нема шта ту више да кажем осим тужилаштво оне доказе са којим је располагало за постојање и утврђивање битних елемената кривичног дела које је наведено и стављено на терет оптужницом, оптуженом Јуришић Илији тако да и докази и у вези са његовом одговорношћу, тако да немам разлога да нешто друго и посебно образлажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, такође је био предлог од стране адвоката Дозета, да се пре саслушања вештака генерала Стојковића саслуша сведок Стубличевић и да том саслушању присуствује вештак. Да ли је потребно то нешто? Стубличевић, не, он јесте, добро, ми ћемо се повући.

Ово су предлози који су били од раније и речено је да ће се накнадно одлучити, ако имате још предлоге, изволите реците да онда све одлучимо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Што се тиче докумената који се налазе у спису а нису изведени, односно нису прочитани, барем није констатовано да су прочитани тражимо да се саслуша, односно да се прочита «Фељтон из фронта слободе '93.године, казивање Мехе Бајрића», што је достављено и налази се у спису, достављено је и приликом приговора на оптужницу, а мислим да смо и у току главног претреса такође један примерак «Фронта слободе» доставили, даље предлажем да се прочита у електронској форми страница је означена са 642 а акт гласи «План рада на усвајању одлука за дејство команде», даље страница, односно ознака 646 «преглед паравојног организовања у зони одговорности 17 корпус», те 647 «преглед формираних и идентификованих паравојних формација» а ово све везано за чињенични опис дат у овој новој оптужници коју нам је тужилац, барем мени, доставио данас, односно суд. Даље, такође с обзиром на чињенични опис из ове садашње оптужнице предлажем, па нека ово буде предлог који обухвата све оне предлоге које сам до сада износио, односно које је одбрана износила, дакле обавеза суда је да се саслушају сви оштећени према документацији коју имамо у спису и коју је суд прибављао по службеној дужности а достављао одбрани, податак је да је један од оштећених Мато Зринић кога поред тога што је свакако оштећени јер је рањен у тој колони као припадник Југословенске народне армије, он за разлику од других 99% заиста припадник Југословенске народне армије, дакле није саслушан а помиње се и у неким другим околностима које могу бити значајне за утврђење чињеничног стања. Даље, такође везано за чињенични опис предлажем да се саслуша Селим Бешлагић, дакле један од окривљених у овом раздвојеном поступку, и то на околност да ли је Илија Јуришић био члан неког преговарачког тима, односно да ли је на било који начин упознат са садржином преговора којег је Селим Бешлагић као председник Скупштине општине Тузла водио са представницима Југословенске народне армије, даље три сведока који су учесници у колони а нису саслушани то је Имамовић Јасмин, Фишековић Бењамин и Делибеговић Енвер. Делибеговић Енвер који је сво време са командантом касарне Милом Дубајићем, а Имамовић Јасмин и Фишековић Бењамин као лица која су у возилу СУП-а које има радио станицу и који чују комуникацију са терена у односу на канцеларију начелника станице јавне безбедности Тузла. Затим везано за исказ сведока Мехе Бајрића, а на околност да ли је војска отворила ватру, да ли је издато наређење за напад или за одбрану, односно да ли је обавештавање са терена било последица неког

већ започетог напада ЈНА према јединицама полиције на терену или су у питању неке друге околности а на те околности саслушати командире са терена а то су Јурић Нико, Шабановић Рахман, Селимовић Екрем, Пекарић Кадро, и Дивковић Ивица, дакле то су лица која у тренутку кад колона из касарне излази и креће се Скојевском улицом, односно према Славиновићима, једина располаже са радио станицама и комуницира са базом. Пошто тужилац и даље остаје а очигледно је према начину вођења поступка, односно постављања питања председнице већа сведоцима који су овде саслушани да је то већ став заузет суда, да је наредба каква год била и како год гласила била повод отварању ватре а не последица већ отвореној ватри. На околност издавања наредбе које издаје, како гласи и поводом чега је издата, да се саслушају лица која су присутна у канцеларији и која пролазе кроз канцеларију начелника станице јавне безбедности Тузла, а то су Николић Будимир, Цувај Златан, и Славуљица Никола. Овде посебно да се управо ова три лица саслушају и на околност коју тужилац наводи у овој новој оптужници да је Илија Јуришић у тренутку дешавања каже «дана 15.05., у Тузли као припадник бошњачке и хрватске стране у сукобу» поред чињенице да се овде где се Илија Јуришић налази у том тренутку налазе двојица Срба Николић Будимир и Славуљица Никола, те Цувај Златан који је Чех, Словак или тако нешто. Одбрана располаже са изјавама 80 лица која су на директан или индиректан начин упознати са дешавањима на Брчанској Малти, што цивила, што припадника резервног или редовног састава полиције Тузла, међутим њихова сазнања о предмету оптужења, односно о инкриминацијама које тужилац ставља на терет нашем брањенику нису у директној вези, ја због тога тих 80 лица нећу предлагати, дакле именом и презименом, али у сваком случају стојимо на располагању било коме добронамерном у овој држави, добронамерном у овој држави ко жели да сазна истину, односно да чује и другу страну уз оно начело «*audiat et altera pars*» јер овога, тог начела за сада апсолутно нема. Ако се суд одлучи, односно тужилаштво ако одлучи расправљати и о томе свакако ће бити у позицији да поново позове и саслуша већ саслушаног сведока-оштећеног Недић Младена, који је овде први и једини без питања суда говорио о Козловцу и први и једини који није о Козловцу причао на начин како то тужилаштво и суд очекују, први и једини који је рекао ја сам са Козловца са натовареним камионом наоружања изашао у 14.14 сати без икаквих проблема дошао на циљ. Дакле, то су предлози одбране сублимирани сви они које смо до сада давали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, ја се наравно придружујем предлозима колеге Дозета, то су јединствени предлози а ја имам само један допунски предлог који можда можемо извести и на овом претресу, а везан је и данас га подносим само због тога што је произишао из прецизираног оптужног акта. Прецизираним оптужним актом се поред онога што смо ми тражили, доказе о личној одговорности Илији Јуришићу ставља објективна одговорност сада команда, дакле по оптужном акту он је припадник бошњачко-хрватске стране, са овлашћењима да изда наредбу овим наоружаним формацијама, а у даљем тексту се види да он издаје наредбу служби јавне безбедности «Патриотске лиге» и територијалне одбране па ја због тога стављам предлог да се пред већем, да веће прочита акт којим се утврђује овлашћење радника службе јавне безбедности да изда наредбу припадницима муслиманско, односно бошњачко-хрватске стране, припадницима територијалне одбране, и припадницима «Патриотске лиге», то је директно везано за положај објективне одговорности мог браћеника из које тужилаштво овим актом извлачи његову командну одговорност. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, изволите тужиоце чули сте ове доказне предлоге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам добро забележио први предлог је да се прочита «Фелтон Мехе Бајрића» ја мислим, да је то потпуно непотребно јер је овај сведок саслушан, ово лице саслушано у својству сведока на главном претресу а изјашњење о неким другим стварима обзиром да је то лице упозорено на одређена своја права која може променити његово својство тако да се из тог разлога противим читању тог фелтона. Што се тиче читања документа који се и налази у списима, ја сам мислио и да је прочитан тај план рада дејства и рада команди то сам сагласан да се то прочита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Мате Зринића да се саслуша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Зринић да се саслуша као оштећени обзиром да је рањен?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противим се саслушању јер изјавом овог сведока не би се боље разјаснило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селим Бешлагић, Имамовић Јасмин?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Селим Бешлагић на две околности, једна је да ли је оптужени Јуришић био члан преговарачког тима, њему та околност није ни стављена на терет, нити се негде тврди да је он био члан преговарачког тима, а да ли је он дакле Илија Јуришић упознат са одређеним документима а то је да је постојао споразум један, други и трећи у вези мирног изласка колоне и то, то је дакле ствар Јуришића, не

може се о томе изјашњавати сведок Бешлагих. Противим се саслушању Делибеговић Енвера, Фишековића и Имамовић Јасмина, као што је и пре тога о томе већ било изјашњавање, као и саслушање командира са терана како је било обавештавање и тако даље, имају одређена документа управо командира са терана како је и шта су они обавештавали, тако да то нема потребе, и противим се такође саслушању лица Николић Будимира, Цувај Славуљице, који су по тврдњама одбране били у канцеларији у време издавања те наредбе о томе је сасвим довољно рекао сведок који је саслушан на главном претресу Бајрић Мехо. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за Недић Младена оштећеног, који је говорио о Козловцу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Недић Младен је говорио о Козловцу и ја мислим да је то сасвим довољно да веће има један јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам схватила да је то поновни предлог, да се поново саслуша. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Помен тог имена је било само у склопу утврђивања уопште околности Тузле 15.05.'92.године, ако једног дана неко заиста буде за озбиљно хтео да утврди шта се десило, реко сам да ће вероватно морати позвати човека који једини прича о томе, дакле да војска, односно територијалци односно добровољци са српске стране возе и развозе оружје са Козловца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам разумела поново. Ништа више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ће суд свакако ценити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Веће ће се повући.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја нисам чуо став тужилаштва поводом мог предлога да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се прочита.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да се прочита акт којим су припадници муслиманско односно бошњачко-хрватске стране, територијалне одбране и «Патриотске лиге» стављају под команду радника станица јавне безбедности, јел то директно стоји у диспозитиву прецизираног оптужног акта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај израз бошњачко-хрватски је дакле употребљен с обзиром на народ који је учествовао у рату на одређеној страни, и дакле не постоји такав израз који је неко сам себи дао, него да би означио једну страну у односу на другу, дакле то је израз који смо ми употребљавали, употребили али узимајући у обзир првенствено ко то учествује. То што је неко на бошњачкој страни био или односно хрватској био и од срба или неко ко је долазио из иностранства из тачно одређеног њему знаног разлога ту није, ни у коме не умањује да је то та

страна која је учествовала у сукобу. И дакле то је само тај израз који је употребљен ко је учествовао у сукобу и на којој страни, дакле на једној страни ЈНА а на другој страни су дакле. Тако да мислим да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да сте се конкретно на предлог изјаснили?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, тако да из тог разлога дакле противим се извођењу овог доказа.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, ја се извињавам, ја морам из професионалних разлога да интервенишем на овакав став тужилаштва. Дакле мом брањенику се ставља на терет да је припадник бошњачке и хрватске стране са овлашћењима издавања наредби свим оружаним формацијама ове стране. Имамо неспорну чињеницу да тамо ко зна ко пуца, најмање неколико страна, територијална одбрана, патриотска снага, резервисти, активни припадници полиције, војска, ко је добио наредбу Илије Јуришића, то је суштина, јер ако су и све снаге онда су и оне имале могућност да чују ту наредбу преко радио везе којом није спорно да је отишла у етар пренета наредба «на ватру ватру» коју је рекао мој брањеник, али ко је то чуо, а пуцале су патриотске снаге а пуцала је територијална одбрана, то је објективна одговорност из оптужног акта, па то не може да се превазиђе оваквим образложењем јавне тужбе. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви тражите акт да се прочита, јел тако? Микрофон само укључите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Извињавам се, дакле акт из које произилази командна одговорност на којој пледира овај прецизирани оптужни акт. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, без намере да паметујем на ово што је већ мој колега рекао, дакле суштина предлога је на основу чега тужилац тврди да неко ко је по оптужници члан оперативног штаба станице јавне безбедности, дакле то је једна организациона јединица, и оперативни штаб у оквиру те организационе јединице има право да командује јединицама центра служби јавне безбедности, дакле што је некаква шира организациона јединица, плус тога «Патриотском лигом» плус тога територијалном одбраном, то је суштина а не да ли је тужилац, да ли се бави политиком или правом кад назива те муслиманско хрватске снаге или не знам како их већ назива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјаснили сте се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам се довољно јасно изјаснио по питању предлога одбране, али желим да кажем и следеће. Ако је став одбране да за то нема доказа суд ће о томе дакле заузети свој став. Ако приђе

мишљењу које тужилац сматра да има доказа, онда такође опет доноси одређену о томе своју одлуку. О томе шта се збило, како се пренело сведочио је Мехо Бајрић, а о томе је говорио и сам оптужени. Шта се збило тамо на терену, о томе имају снимци, о томе говоре сведоци, према томе значи суд сад закључује има узрочно последичне везе, нема узрочно последичне везе. Немам шта друго да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, ми ћемо се повући.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Адвокат Дозет поново. Већање и гласање о предлогу за допуну доказног поступка је део кривичног поступка, део главног претреса, главни претрес по закону по коме радимо је ствар која се снима, ја вас молим да ви удаљите нас а да ви у овој судници одлучујете о предлогу, јер једног дана ће неко да гледа и слуша и како је веће одлучивало по нашим предлозима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, јел ја то схватам да ви треба да нам одредите где ће веће да заседа и да одређује? Па немојте молим вас, где вам то пише да треба да се снимим како ће веће одлучити, мислим, ток одлучивања већа да се снимим, верујте мало ми је то, претставља ми изненађење.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала и на томе што сте сада рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Настављено у 12,30 часова.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ предлог браниоца оптуженог да се прочита преглед паравојног организовања у зони одговорности 17 корпуса, преглед формираних и идентификованих паравојних формација као и план рада за усвајање одлука за дејство команди у 17. корпусу.

ОДБИЈАЈУ СЕ ПРЕДЛОЗИ и то:

-да се прочита фељтон Мехе Бајрића,

-да се саслуша у својству сведока Мато Зринић,

-да се саслуша Селим Бешлагић, Јасмин Имамовић, Енвер Делибеговић, Фишековић Бењамин, као и

-да се саслушају командири са терена ратних станица сведоци Николић Будимир, Цувај Златан и Славуљица Никола,

-као и да се прочита акт којим се утврђује овлашћење радника службе јавне безбједности за издавање наредби босанскохерцеговачком муслиманском народу

ОДБИЈА СЕ:

-предлог опт.Илије Јуришића да се изађе на лице места у Тузлу,

-предлог одбране да се наложи тужилаштву да достави доказе који су везани за личну одговорност опт.Илије Јуришића,

-предлог браниоца оптуженог, адв.Стевана Протића са главног претреса од 25.03.2009.године да се затражи од општине Тузла да ли је опт.Јуришић учествовао на јавним манифестацијама и добио јавно признање везано за прославу 15.05.,

-одбија се предлог којим је тражено да се одреди ново вештачење ЦД број 4 од стране МУП-а Словеније, аудиофорензичке лабораторије,

-одбија се и предлог за саслушање директора полиције Милорада Вељовића,

-предлог да се предмет врати у фазу истраге, а предлог је са главног претреса од 22.06.2009.године и да се извођење даљих доказа прекине.

ОТКЛАЊА СЕ ИЗВОЂЕЊЕ ДОКАЗА:

-да се од Института за истраживање злочина против човечности и међународног права Универзитета у Сарајеву затраже подаци о лицима рањеним и погинулим 15. маја 1992. године из

разлога што је тражено 03.02.2009.године, те ургирано 17.и 18. марта 2009.године али ништа није достављено

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је одбило ове напред предлоге из разлога што је на становишту да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари довољно расветљено и да је сувишно извођење ових доказа. Да ли има нових доказних предлога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Госпођо, председнице судског вијећа ја немам нових предлога него имам само један коментар који желим да уђе у стенограм. Наиме о чему се ради, мој матерњи језик је српско-хрватски, односно хрватско-српски и тим језиком ја се служим до данашњег дана и мени је потпуно јасно шта значи појам «чита се» и шта значи појам «евидентира се». Друго, данас сам први пута чуо за огроман број назива докумената која се налазе у кривичном спису, а овде сам оптужени ја, за која сам први пут чуо, а камоли да сам видио и желим да кажем да је мени ускраћено законско право као окривљеном да остварим увид у сва документа и она која ми иду у прилог и она која ме терете. Треће, правећи кривични спис тужилац је свесно или несвесно направио селекцију узетих писмених изјава овде у Београду од стране истражног судије за 34 лица, пардон Тузлаци су поменути, и није нашао за сходно да те изјаве уђу у кривични спис и да се прочитају. Ја посебно апострофирам изјаву узету од Алије Делимустафића министра унутрашњих послова тада у то вријеме Босне и Херцеговине који је говорио о теми формирања кризних штабова и оперативних штабова у јединицама органа унутрашњих послова и треће не знам која је сврха била да се не прочита изјава Мате Зринића као судионика, дакле те несретне, тог несретног инцидента на Брчанској малти који говори о томе ко је први отворио ватру. Ја сам, још једном понављам, страшно оптерећен да ли ће исход овог суђења бити правичан или неправичан. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Нема доказних предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једини коментар би Вам дала везано за ово да је Ваше право на одбрану повређено јер нисте имали увида у ову документацију која је прочитана, ја могу само да Вам кажем да сте Ви имали цео спис још из истраге све у фотокопији, према томе ја не знам

на који начин Вам је то повређено право. Комплетан спис што има суд то сте имали и Ви. Изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја нисам нигде отишао из Београда, Ви можете ако ми не вјерујете остварити увид све што имам стоји у мојој соби и можете и Ви остварити увид у то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: О чему се ради, односно шта је суштина ове примедне нашег брањеника. Ми имамо комплетан спис у електронској форми, а немамо право не унети лап-топ на разговор у посети код нашег брањеника, него чак ни «стик» у џеп. Према томе на који начин би то ми могли припремати одбрану да је некаква друга ситуација иако сматрам да смо од првог дана нисмо измени ни један став по питању наше одбране, према томе није то материјално утицало на то шта смо ми говорили и које сте доказне предлог ви усвајали, али понављам ради се о принципу по коме не можемо да функционишемо, не можемо да сарађујемо, не можемо да припремамо одбрану ако немам право да унесем лап-топ у посету, а нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Дозет, да ли сте Ви тражили, званично да ли сте се обраћали да унесете лап-топ?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Није први, дакле од председника, од већа не. Зато што је ствар, тако је речено, управник ЦЗ-а је рекао то је ствар интерне организације и правила ЦЗ-а, а не одлуке већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали право да захтевате, у сваком случају то не би био усмањен случај, ми смо одобравали да се унесе лап-топ, али то је Вама врло добро и познато из неких других предмета, значи суд дозвољава, а сад је ствар интерног поступања у Окружном затвору да ли, где, која просторија, у ком моменту може да се користи. Дакле, ово што сте сад изјавили не стоји. Добро.

Како нико ништа нема да изјави суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Доказни поступак је ЗАВРШЕН.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

Заменик тужиоца за ратне злочине

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Поштовано веће, господо судије, у протеклом готово трогодишњем периоду, рачунајући у трајање претходни кривични и кривични поступак заједно правосудни органи Републике Србије интензивно су се бавили једним од нерешених предмета пренетих у надлежност из бившег Војног суда у Београду тзв. случај Тузланска колона. Истрага је отворена против шест окривљених лица да би у току трајања поступка због смрти једног окривљеног према њему истрага била обустављена. Руковођени професионалним приступом овлашћењима домаћег законодавства и једним од начела хуманитарног ратног права да све државе имају право и обавезу да гоне учиниоце кривичних дела ратних злочина без обзира на место извршења дела када се извршиоци затекну на њеној територији. Правосудни органи Републике Србије извели су пред лице правде оптуженог Јуришић Илију за кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из члана 148 став 2 у вези става 1 Кривичног закона СФРЈ о његовом лишењу слободе на територији Републике Србије 11. маја 2007. По завршетку истраге против Јуришић Илије је подигнута оптужница КТРЗ број 5/04 од 09.10.2007 године, а против остале четворице осумњичених лица раздвојен поступак. У јавности Републике Србије, а највероватније и у јавности неких других средина бивше СФРЈ случај «Тузланска колона» је болно питање бивше ЈНА легалне и легитимне оружане снаге бивше СФРЈ. Истина о судбини великог броја припадника 92. моторизоване бригаде из касарне «Хусинска буна» у Тузли дуго времена је измицала свом утврђивању на једино зато меродавном месту у судском поступку. Дакле, пред нама је законска обавеза да у случају «Тузланска колона» утврдимо шта се и како догодило 15. маја 1992 године. Тужилаштво за ратне злочине, Окружни суд, Веће за ратне злочине и одбрана оптуженог Јуришића у томе имају активну улогу и велику одговорност. Сложићемо се да је на судском већу најделикатнији задатак јер је потребно поступак спровести на такав начин да се задовољи правда према свим учесницима догађаја на Брчанској малти, а посебно према жртвама и да се при том не повреди право оптуженог на одбрану. Уверен сам да је ово веће кадро одговорити постављеној обавези. Поштовано веће, у даљем излагању своје завршне речи, ради лакшег праћења, презентираћу њен садржински концепт заснован на одредби из члана 344 Законика о кривичном поступку. Наиме, све изведене доказе на којима се може

засновати пресуда нећу збирно наводити, већ ћу их појединачно означавати приликом њихове оцене, а затим ћу изнети укратко њихову основну садржину и цитате упечатљивих и сликовитих казивања оштећених и сведока. Доказе и оцену чињеничног стања презентираћу редоследом догађања наведених у чињеничном опису диспозитива прецизиране оптужнице, а не њиховим редоследом извођења на главном претресу или пак раздвајањем по неком другом основу. На главном претресу одржаном на више рочишта, у дужем временском периоду изведени су бројни докази којима је на несумњив начин потврђена прецизирана оптужница од 18.09.2009 године подигнута против Јуришић Илије за кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из члана 148 став 2 у вези става 1 КЗ СФРЈ при којој остајем у потпуности. Наиме, на главном претресу је утврђено да је за време оружаних сукоба на територији Босне и Херцеговине, бивше Републике Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, који сукоби су се водили између наоружаних формација на страни бошњачког, хрватског и српског народа у периоду од почетка 1992. до 1995. године и између наоружаних формација бошњачког и хрватског народа са једне стране са оружаним формацијама Југословенске Народне Армије бивше оружане снаге СФРЈ са друге стране, а у периоду прве половине 1992. године и да је у том времену дошло и до инкриминисаног догађаја на Брчанској малти у Тузли на следећи начин. Дана 15. маја 1992 године у Тузли оптужени Јуришић Илија је као припадник бошњачке и хрватске стране у сукобу у својству дежурног у оперативном штабу Службе јавне безбједности у Тузли и са овлашћењима издавања наредби свим наоружаним формацијама ове стране у сукобу на подручју Тузле које су биле под командом тог оперативног штаба кршио правила међународног права из члана 19 Женевске конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату од 12. августа 1949 године и правила из члана 21 и 37 став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949 године о заштити жртава међународног оружаног сукоба и то тако што је супротно раније постигнутом споразуму између Босне и Херцеговине и Савезне Републике Југославије државе бивших република СФРЈ о мирном повлачењу ЈНА са територије Босне и Херцеговине на територију Савезне Републике Југославије и у вези ког споразума је предсједништво Босне и Херцеговине донело одлуку број 02-11-327/92 од 27.априла 1992 године такође о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије Босне и Херцеговине и с тим у вези супротно претходно постигнутом споразуму између представника цивилне и војне власти Тузле са командантом касарне ЈНА «Хусинска буна» у Тузли потпуковником Дубајић Милом о

мирном измештању 92.моторизоване бригаде ЈНА из ове касарне правцем касарна «Хусинска буна», Скојевска улица, Брчанска малта, Симин хан, Бијељина, СРЈ, на дан 15.маја 1992 године који споразум и одлука команди ЈНА касарне «Хусинска буна» уливали су поверење да током измештања неће бити нападнути, за коју одлуку и споразуме је оптужени знао, а поступајући смишљено по унапред од стране Кризног штаба председништва Скупштине општине Тузла планираном и организованом перфидном плану за напад на колону ЈНА у намери да се изигра створено поверење око 19 часова напред наведеног дана у времену док је обављао командну дужност дежурни у оперативном штабу Служби јавне безбедности у Тузли након пријема наредбе за напад од претпостављеног старешине команданта оперативног штаба и начелника Служби јавних безбедности Тузла Бајрић Меха путем радио везе из оперативног штаба непосредно свим наоружаним јединицама Територијалне одбране Служби јавне безбедности и Патриотске лиге које су биле распоређене и у борбеној готовости спремне за напад на положајима у оближњим зградама и уређеним заклонима на правцу кретања маршевске колоне ЈНА издао наредбу за напад у тренутку када је одвојени део колоне мирно пролазио кроз раскрсницу Брчанска малта па је тако употребио недозвољени начин борбе забрањен по међународном праву на основу које наредбе су распоређени снајперисти прво пуцали и убијали возаче војних возила, тако из заустављали и блокирали даљи пролаз колоне ЈНА одобреним правцем измештања, потом пуцали и убијали војнике превожене у возилима који нису били организовани за борбу нити у могућности пружања отпора, а у колони су том приликом напали и уништили видно и прописно обележена санитарска војна возила и убили и ранили један број припадника ЈНА који се превозио у тим возилима којом приликом су дакле лишена живота најмање 51, а рањено најмање 50 припадника ЈНА и уништен већи број војних и санитарских војних возила. Поштовано веће, Република Босна и Херцеговина пре проглашења своје независности од 03.марта 1992 године била је једна од република Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Република Босна и Херцеговина призната је као самостална држава 06.априла 1992 године од стране Европске заједнице, а примљена у Уједињене нације Резолуцијом од 22.маја 1992 године. Не улазећи у мотиве и разлоге оружаног сукоба у Босни и Херцеговини са сигурношћу се може закључити из више докумената и из сведочења на главном претресу да је почетком 1992 године на територији Босне и Херцеговине био већи број оружаних сукоба који су се нарочито интензивирали после проглашења њене независности за коју независност није био српски народ у Босни и

Херцеговини. Оружани сукоби су се водили на целој територији Босне и Херцеговине између наоружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа почев од 1992 године па све до Дејтонског споразума из 1995. и имали су карактер грађанског рата, али оружаних сукоба је било и између наоружаних формација бошњачко хрватских снага и оружаних снага бивше Југословенске Народне Армије. Бивша држава СФРЈ имале је своје оружане снаге под називом Југословенска Народна Армија стациониране у касарнама на целој својој територији па дакле и на територији Босне и Херцеговине. Након сецесије неких република и коначног распада бивше СФРЈ као њен правни следбеник формирана је Држава Савезна Република Југославија која је у свом саставу имала две бивше републике СФРЈ, Републику Србију и Републику Црну Гору. Готово од самог почетка 1992 године на територији Босне и Херцеговине забележени су и бројни оружани напади на касарне ЈНА од стране наоружаних формација бошњачког, муслиманског односно и хрватског народа. У намери спречавања оружаних сукоба између наоружаних формација бошњачко и хрватског народа са једне стране и ЈНА са друге између двају република Босне и Херцеговине и Савезне Републике Југославије током априла 1992 године склапа се споразум о мирном повлачењу ЈНА са територије Босне и Херцеговине на територију Савезне Републике Југославије у вези ког споразума председништво Босне и Херцеговине доноси одлуку број 02-11-327/92 од 27.априла 1992 године о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије Босне и Херцеговине. Општина Тузла налази се у источном делу Босне и Херцеговине и она је такође била захваћена оружаним сукобима који су се водили између наоружаних формација бошњачког, српског и хрватског народа као и оружаног сукоба између наоружаних формација бошњачког и хрватског народа са једне стране и припадника ЈНА као оружане снаге бивше СФРЈ са друге стране. Постојање оружаног сукоба између наоружаних формација бошњачког и хрватског народа са једне стране и припадника ЈНА са друге произилази из чињеница да су ове наоружане формације и пре 15. маја 1992 године на подручју ширег реона Тузле, на пример у Калесији, убиле једног заставника ЈНА и заробиле више припадника ЈНА који су се налазили на одслужењу војног рока у касарни «Хусинска буна». Дакле, може се са сигурношћу закључити да се у свако релевантно време између страна у сукобу у Републици Босни и Херцеговини одвијао оружани сукоб довољног обима и интензитета тако да има основа примени ратног права из Женевске конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату од 12. августа 1949. године и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити

жртва међународног оружаног сукоба. Постигнутим споразумом између представника Босне и Херцеговине и Савезне Републике Југославије о мирном повлачењу ЈНА са територије Босне и Херцеговине на територију СРЈ као крајњи датум извршења утврђен је 19. мај 1992. године. У граду Тузли налазила се касарна ЈНА која је носила име «Хусинска буна», а чији је командант касарне био потпуковник ЈНА Дубајић Миле. Потпуковник Дубајић по основу постигнутог споразума између Босне и Херцеговине и Савезне Републике Југославије и донете одлуке Предсједништва Босне и Херцеговине од 27. априла 1992. године и са овлашћењима своје претпостављене команде водио је конкретне преговоре са представницима цивилне и војне власти у Тузли о мирном измештању Југословенске народне армије у првој половини маја, као и на сам дан – 15. мај 1992. године. Преговори су вођени између председника Предсједништва и председника Кризног штаба Предсједништва Скупштине општине Тузла Бешлагић Селима, команданта штаба територијалне одбране Тузла Делебеговић Енвера и начелника Станице јавне безбедности Тузла Бајрић Меха са једне стране, те потпуковника Дубајића са сарадницима, са друге стране. Постигнутим споразумом утврђен је дан измештања 92. моторизоване бригаде из касарне «Хусинска буна» на дан 15. мај 1992. године, као и правац измештања - касарна «Хусинска буна», Скојевска улица, Брчанска малта, Симин Хан, Бијељина, Савезна Република Југославија.

Представници цивилне и војне власти Тузле потпуковнику Дубајићу гарантовали су мирно измештање одобреним правцем, у ком уверењу су га одржавали све време током постизања споразума, док су у тајности спремали оружани напад на колону у рејону Брчанске малте. Напред намене одлучне чињенице утврђене су сведочењем на главном претресу пре свих, команданта касарне «Хусинска буна» Дубајић Мила од 15. маја 2008. године, Нонковић Уга од 10. октобра 2008. године и Абдулах Манца од 16. маја 2008. године. Међутим, одмах по отпочињању преговора о мирном измештању Југословенске народне армије из касарне «Хусинска буна» Кризни штаб Предсједништва Скупштине општине Тузла вршио је убрзане припреме на војном запоседању одобреног правца измештања, уређење заклона, друге припреме запоседања наоружаним јединицама територијалне одбране, Служби јавне безбедности, «Патриотске лиге», нарочито је интензивирано на сам дан измештања – 15. мај 1992. године.

Докази за напред утврђене чињенице су следеће: наређење Кризног штаба Скупштине општине Тузла, строго пов.бр.03/11-20/92 од 04. маја 1992. године и извештај командира ратних полицијских станица

у Тузли – Славиновићи, Брчанска Малта, Сјењак. Наређење Кризног штаба Предсједништва Скупштине општине Тузла гласи следеће, у тачци 3. припремљене фортификацијске препреке (крстила, јеж, средства за рушење) одмах ставити на планирана мјеста, тачка 7: командовање јединицама вршиће – за јединице МУП-а Оперативни штаб Служби јавне безбедности Тузла на челу са Мехом Барићем у духу наређења Кризног штаба Предсједништва, извештај ратних полицијских станица МУП-а Тузла, извештај Ратне полицијске станице Славиновићи од 07.12.1992. године, цитирам - «Митраљеска гнезда била су смјештена на Гушића брду, а снајперска су распоређена по блоку «М» и «ХБ» а њихов задатак је био да стално контролишу кретање тадашњих војника и њихово задржавање». «У мјесту Славиновићи», такође цитирам, «који је покривала Ратна полицијска станица Славиновићи, била су два мјеста на путу минирана и то у непосредној близини вулканизера и оба на путу Тузла-Бијељина». У извештају Ратне полицијске станице Брчанска Малта, број 139 се каже, цитирам, «Тако, на пример, на кули «Ф» био је постављен митраљезац са помоћником или по потреби снајпериста који је имао задатак да осматра околне зграде и по потреби елиминира противничке снајперисте». Затим, такође цитирам, «станица је располагала са једном фиксном радио-станицом која се налазила у дежурној служби која није баш најбоље функционисала и директан телефон». Затим, такође цитирам, «на самој раскрсници Брчанска Малта постављене су запреге у облику слова «Х», у Титовој улици, у близини моста направљен је грудобран од врећа са пијеском, као и на пункту у Новом насељу у Солину». Извештај Ратне полицијске станице Сјењак, назван прије и после 15. маја 1992. године, цитирам: «Након што смо завршили радове на ископу ровова, исте заузимамо, а остали део припадника појачавају контролу на пунктовима». Извештај ових ратних полицијских станица сачинили су њихови командири. Уређење заклона фортификацијске препреке и друге припреме на запоседању ширег рејона Брчанске Малте у Тузли, рађени су на Кризном штабу Предсједништва под руководством Прцић Фарука у чијем саставу су били и војни стручњаци и то Жељко Кнез и Сеад Делић. Кризни штаб Предсједништва, планирао је и до танчина организовао перфидни план напада на колону ЈНА током њеног измештања из касарне «Хусинска буна». Планирани и организовани напад био је по мишљењу вештака доктора Стојковића, цитирам, «диверзантско-препадног типа са класичним елементима заседе. Циљ им је био да нападну неборбени део маршевске колоне ЈНА и нанесу јој што веће губитке у живој сили и материјално-техничким средствима. Ради спровођења перфидног плана, Кризни штаб Предсједништва формирао је и Оперативни штаб Станице

јавне безбедности у Тузли, који су сачињавали руководни кадрови и представљали команду свим наоружаним формацијама. Између Кризног штаба Председништва који је своје седиште преместио у Центар за обавештавање и јављање и из кога је могао у сваком тренутку знати шта се догађа на терену и оперативног штаба, одржавана је непрекидна веза разним системима веза – телефон, радиовеза и друго. Потпуна координација ова два штаба остваривана је преко начелника Станице јавне безбедности Барић Меха, команданта оперативног штаба.

Напред наведене чињенице, утврђују се из списка припадника ратних станица милиције маневарских јединица Служби јавне безбедности Тузла и осталих оружаних јединица које су браниле Тузлу у мају 1992. године, а у ком списку је наведено, цитирам, «Кризни штаб Председништва Скупштине општине Тузла сачињавало је девет лица, где се под редним бројем 1 налази име Бешлагић Селима, као председника, а под редним бројем 4 име Барић Меха, звани «Меша». Конспиративност у раду Кризног штаба остваривана је скривањем појединих поверљивих информација члана Кризног штаба који је ту био само да попуни форму структуре. На пример, под редним бројем 8 налази се име Перић Бранка за кога се у извештају Председништва наводи, цитирам, «да му нису били доступни најважнији подаци». У напред наведеном списку, налази се и списак лица која чине Оперативни штаб Станице јавне безбедности у Тузли, а у коме је под редним бројем 1 наведено име Барић Меша, командант, а под редним бројем 9 име оптуженог Јуришић Илије. Оперативни штаб Службе јавне безбедности у Тузли представљао је јединству команду над свим наоружаним јединицама Босне и Херцеговине у Тузли. У Оперативном штабу организовано је непрекидно дежурство, у чему је учествовало више лица, са различитим својствима, при чему је један увек био главни, то је дежурни Оперативног штаба. Напред наведене одлучне чињенице утврђују се посебно из Извештаја о раду Председништва Скупштине општине Тузла за период јануар 1992. – април 1993. године од 18. маја 1993. године, где се каже, цитирам, страна 8 и 9, «зато је 27. марта 1992. године формиран Кризни штаб Председништва у саставу Селим Бешлагић, председник, Бранко Перић, подпредседник, чланови: Сеад Авдић, Рефик Ахмединовић, Јасмин Имамовић и Стјепо Лукић. Војно-стручни консултанци Кризног штаба били су будући команданти Жељко Кнез и Сеад Делић, Мехмед Жилић и Мехо Бајрић били су у саставу Оперативног штаба». «Бранку Перићу нису били доступни најважнији подаци, Перић је побегао из града уочи 15. маја», такође цитат. Затим цитирам и следеће: «Концем трећег мјесеца Центру за обавештавање се наређује ратни режим рада, а овај Центар постаје и сједиште Кризног

штаба Председништва, као и седиште команданата Окружног и Општинског штаба ТО БиХ Тузла». А на страни 10 Извештаја се наводи да је на основу Одлуке о мобилизацији од 04. априла 1992. године, цитирам, «у мјесецу априлу наоружано је 2.200 припадника полиције и оформљен је Кризни штаб МУП-а». Затим, цитирам, «у априлу, па све до 15. маја 1992. године, врше се интензивни преговори са бившом ЈНА», а сада посебно, «и истовремено жели добити на времену, како би се све наше јединице куповином оружја што боље наоружале и свакодневним радом што више оспособиле». У вези са извршеним инжењеријским запречавањима свих праваца који воде у Тузлу и из ње, на страни 12 се каже следеће, цитирам: «Касарна «Хусинска буна» била је покривена нашим снагама. Све ове мере предузимане су уз војно, стручно консултовање команданата Окружног и општинског штаба ТО БиХ Тузла и Станице јавне безбједности Тузла», потом, такође цитирам: «У то доба у Тузли се појављује једна јединица «Патриотске лиге», у свом саставу је имала 65 наоружаних људи. Овој јединици обезбедили смо смештај и исхрану и са њом се настојали договорити да у сукобу са бившом ЈНА не сме ићи одвојено, него само под јединственом командом и то истовремено и не сме ући прије него када за то будемо спремни, тј. ни прије ни послје, него тачно на време».

Све напред наведено произилази и из стенограма са свечане седнице Општинског вијећа одржане 04.04.1995. године где се на 33 и 34 страни из говора Бешлагих Селима, бележи: «Због очигледне близине рата 27. марта 1992. године формиран су кризни и оперативни штаб за одбрану Тузле који су вршили све потребне анализе и доносили наредбе». Затим, «концем трећег мјесеца Центру за обавештавање наређујемо ратни режим рада, а овај Центар постаје седиште Кризног штаба Председништва општине као и седиште команданата Окружног и Општинског штаба ТО БиХ Тузла».

Поштовано веће, оптужени Јуришић Илија био је припадник резервног састава полиције МУП-а БиХ. Као бивши високи руководилац и начелник Станице државне безбедности Тузла по отпочињању оружаних сукоба у Босни и Херцеговини, оптужени Јуришић се као добровољац јавља у Станицу јавне безбедности Тузла где бива распоређен у Оперативни штаб Служби безбедности Тузла. Према документу «Списак организационих јединица Служби јавне безбедности Тузла у периоду од 04.04. до 25. маја 1992. године» наведен је и списак Оперативног штаба Служби јавне безбедности Тузла у коме се под редним бројем 6 налази име оптуженог Јуришић Илије и његов статус – добровољац. Статус добровољца за оптуженог Јуришића наведен је и у списку Оперативног штаба написан руком, у коме је означаван статус

сваког лица члана Оперативног штаба, словним ознакама – А-активно лице, Р-резервиста, Д-добровољац.

Формирани Оперативни штаб је пре 15. маја 1992. године одржавао састанке, што прозилази из сачињених записника. Тако, на пример, из записника од 20. априла 1992. године међу присутнима на састанку под редним бројем 3 наведено је име оптуженог Јуришић Илије, а на дневном реду је била политичко-безбедносна ситуација у Тузли коју је урадило Председништво Скупштине општине Тузла.

Доказ о улози оптуженог Јуришића у Оперативном штабу произилази из увјерења број 20-16/10-598 од 11. априла 1996. године, у коме стоји, цитирам: «Јуришић Ивана Илија из Тузле био је припадник резервног састава полиције МУП-а Р БиХ од 06. априла 1992. године до 11. фебруара 1994. године ангажован на пословима члана Оперативног штаба Служби јавне безбедности ОСУП-а Тузла од 06. априла 1992. године до 25. маја 1992. године». Дана 15. маја 1992. године оптужени Јуришић Илија у Оперативном штабу прима дужност дежурног Оперативног штаба у 14 часова. У штабу заједно са њим сигурно се налазило више лица, а међу њима и сведок Цувај Златан, оперативац из Безбедносне службе и две за сада непознате женске особе чланице Стрелачке дружине у Тузли са дужностима снајперисте што произилази ит сведочења Цувај Златана замолним путем од стране Тужилаштва Босне и Херцеговине као и саме одбране оптуженог.

У Оперативни штаб нису могла ући непозвана лица, већ само она лица која су имала специјалне пропуснице, коју пропусницу је имао и овде оптужени, и то на своје име, цитирам, «Одобрење издато од Служби јавне безбедности Тузла под бројем 18-15/08-03/92 од 09. априла 1992. године на неодређено време. Негде око 14 часова један део 92. моторизоване бригаде пошао је да изађе из касарне «Хусинска буна» али је враћен од стране припадника Служби јавне безбједности Тузла са Брчанске Малте. Тада није било баш јасно због чега су враћени. О овом догађају при преузимању дужности оптуженог Јуришића је обавестио претходни дежурни Оперативног штаба Зорић Божо. Враћањем маршевске колоне ЈНА било је у циљу реализације перфидног плана Кризног штаба Председништва пошто је време до 19 часова истог дана искоришћено на потпуном запречавању и пуном војном запоседању правца измештања. Конкретна реализација перфидног плана даље је била у надлежности Оперативног штаба и на терену распоређених јединица. Маршевска колона ЈНА из касарне «Хусинска буна» полази у измештање одобреним правцем нешто испред 19 часова. На челу колоне налази се једно полицијско возило МУП-а Тузла, иза њега војни транспортер у коме је потпуковник Дубајић са председником власти

Тузла Енвером Делебеговићем, те потом још око 28 разних војних возила. Први део колоне где је било око тридесетак возила који је био измакао другом делу колоне, пратило је такође једно полицијско возило МУП-а Тузла. Други део колоне који је заостао иза првог дела колоне био је готово потпуно неборбени део и у њему није било припадника власти Тузле или, пак, пратње од полицијских возила.

Одлучне чињенице произилазе посебно из приказаног видео-материјала и с тим у вези, писменог налаза и мишљења вештака професора доктора Слободана Јовичића који је израдио анализу и обраду аудио и видео-материјала, те израдио транскрипт и анализу почетка и трајања пуцњаве. Налаз и мишљење овог вештака у потпуности је у сагласности са изјавама оштећених и сведока саслушаних на главном претресу.

И поред тога што у току кривичног поступка није на поуздан начин утврђено којим уговореним знаком је Кризном и Оперативном штабу дојављено да је први део колоне измакао, исти је засигурно постојао. Ово зато што је наредба за напад на други део колоне уследила пошто је први део колоне био на безбедном растојању. Кризни и Оперативни штаб су знали у ком делу колоне су њихови представници и пратња полиције, а што посебно произилази и из сведочења Бајрић Мех на главном претресу од 01.09.2009. године. Овај сведок каже да му је из Центра за обавештавање где је иначе био смештен и Кризни штаб, јављено да су у колони ЈНА Енвер Делибеговић и Јасмин Имамовић и да се он тада налазио у Оперативном штабу заједно са Николић Будимиром и оптуженим Јуришић Илијом који је био дежурни Оперативног штаба. На главном претресу је такође утврђено да се у канцеларији где су се налазили Бајић, Николић и оптужени Јуришић налазио и телевизор на коме је вршен директан пренос изласка колоне ЈНА из касарне, те да су пренос заједно сва тројица посматрали.

Дакле, дежурни Оперативног штаба, овде оптужени Јуришић, је преко Центра за обавештавање и посматрање на телевизору преноса изласка колоне ЈНА из касарне, имао довољно увида у сва догађања на правцу измештања колоне ЈНА. Након увида у пролазак првог дела колоне ЈНА кроз раскрницу Брчанска Малта у коме су били представници власти Тузле и проласка задњег полицијског возила на зачељу првог дела колоне, а по стицању првих војних возила другог дела колоне у рејон Брчанске Малте, командант Оперативног штаба Бајић Мехо тражи од дежурног штаба, овде оптуженог Јуришић Илије да изда наредбу за напад на колону. Након саопштења захтева од Бајрића, оптужени Јуришић без оклевања узима микрофон и путем радиовезе издаје наредбу за отварање ватре на маршевску колону ЈНА. У тренутку

издате наредбе, део колоне ЈНА налазио се у Скојевској улици и раскрсници Брчанска Малта. У овом делу колоне налазило се и неколико војних санитарских возила видно и прописно обележени. У војним и санитарским возилима превозио се већи број припадника ЈНА без спремности за борбу и одбрану. Војници су најчешће седели на товарном сандуку возила леђима окренути према страници сандука са наоружањем између ногу и цевима окренутим увис, не очекујући напад. Највећи број војника био је под цирадама возила.

Напред наведене чињенице потврђене су бројим сведочењима о положајима и понашању припадника ЈНА на теретним војним возилима у колони, те и из приказаног видеоматеријала. На пример, фотографије урађене од стране вештака доктора Јовичића са ЦД Врз 0480 које су објашњене на страни 27 налаза овог вештака, забележено је и време 15.05.1992. године 18,57 часова, а на њима је приказан један војни камион без цираде на коме се јасно види да седе војници ЈНА леђима окренути страницама товарног сандука.

Перфидност припремљеног напада на колону ЈНА показује се, како према начину припреме, тако и току одвијања напада. Наиме, напад је започео тако што су прво распоређени снајперисти убијали возаче војних возила и тако их заустављали. На возила која су успела некако да прођу кроз раскрсницу у Брчанској Малти уз надљудске напоре рањених возача распоређени припадници разних јединица су канапом извлачили повезане нагазне мине. Изненадна, жестока и усредсређена ватра распоређених и у борбеној готовости спремних припадника јединице убила је или ранила велики број припадника ЈНА који су били у војним возилима или, пак, у видно обележеним санитарским возилима.

Перфидност напада на колону ЈНА према доказима изведеним на главном претресу утврдио је свему и својим налазом и мишљењем вештак, генерал у пензији, доктор Миле Стојковић који је између осталог навео, тачка 3. мишљења, према заузетом положају војника и других наоружаних припадника формације БиХ у Тузли, распоређени дуж пута кретања маршевске колоне ЈНА може се закључити да се, цитирам, «радило о осмишљеној и добро организованој препадној акцији снага ТО и МУП-а Тузле на маршевску колону са елементима класичне заседе. У конкретном случају акција је могла бити изведена само према плановима и инструкцијама Кризног штаба и Оперативног штаба снага ТО МУП-а Тузла», каже овај вештак. Тачка 4. мишљења истог вештака: «Масовна унакрсна ватра са околних зграда и утврђених ватрених тачака из приземља појединих зграда изазвала је дезорганизацију и разбијање маршевске колоне у неколико праваца, то је била бочна унакрсна паљба из више врста пешадијског наоружања», а у

тачки 5. овај вештак такође наводи: «Имајући у виду оштећења на возилима, могуће је утврдити да су оштећења настала дејством снајпера. Груписани погоци на стакленом делу ветробрана возила «ТАМ-110» намењеном за превоз пешадије, уочљиво је девет прецизних погодака у делу сувозача и три у делу возача», што указује на реалну претпоставку да се радило о дејству снајпера калибра 7,9 милиметара.

О карактеру напада на маршевску колону и самом току и начин његовог одвијања, сведочили су бројни сведоци чији искази се могу свести и у исказ сведока-оштећеног Мандић Томислава са главног претреса од 31. марта 2008. године где овај сведок каже, цитирам: «Шофершајбна је била избушена на мом возилу, било је пет рупа».

Припремљеност перфидног напада произилази из изјаве већег броја саслушаних сведока на главном претресу а који су се налазили у првом делу колоне. Наиме, ови сведоци су потврдили да су по изласку из Тузле сазнали да је колона нападнута, па су хтели да се врате да би помогли извлачењу другог дела колоне. Међутим, код места Славиновићи наишли су на блокирани пут попречен камионом пуним камења. Дакле, очигледно је ова препрека постављена после изласка првог дела колоне из Тузле са циљем запречавања и поновног уласка у Тузлу борбеном делу ЈНА.

Да је све напред добро испланирано и организовано, потврђују и раније поменути извештаји ратних полицијских станица. На пример, извештај Ратне полицијске станице Славиновићи, цитирам, «Радиостаницом сам чуо одређене разговоре код повратка једне колоне војне и тада сам ово сво људство дигао и распоредио дуж пута од вулканизера до основне школе у Славиновићима и истима сам наредио, када чују да ја почнем да пуцам, да тада и они почну из свог оружја да пуцају по колони, односно по оном ко пуца по нама». Извештај Ратне полицијске станице Брчанска Малта, по својој активности после враћања првог изласка, дела изласка колоне ЈНА око 14 часова, командир Ратне-полицијске станице Брчанска Малта Мехинагић Пашага наводи, цитирам: «Припадници станице који су се затекли код својих кућа на одмору, позвани су да се одмах јаве у станицу. Са људством смо ојачали висинске тачке, патроле ...». Извештај Ратне полицијске станице Сјењак, командир ове полицијске станице у свом извештају, између осталог, наводи, цитирам: «У једном моменту примјетисмо да се појачава део Брчанске Малте и Сјењака са припадницима маневарских јединица».

Поштовано веће, током напада убијен је најмање 51, док су рањена најмање 50 припадника ЈНА, чији ближи подаци су наведени у диспозитиву прецизиране оптужнице, а због пијетета погинулих

наводим њихова имена и у завршној речи, то су: Благојевић Радисав, Благојевић Војо, Благојевић Воје Драга, Божић Гордан, Васић Јово, Вујановић Цвијетин, Пукојевић Саво, Продановић Васкрсије, Давидовић Божо, Деспотовић Славко, Ђурановић Роберт, Ђурић Живко, Ђурић Зоран, Ђурић Миленко, Ђурић Марко, Зец Драженко, Илић Владо, Илић Бошко, Јањић Драго, Јовановић Душко, Јовичић Мирослав, Јокић Горан, Јосиповић Младен, Јурковић Зоран, Кулишић Милан, Лазић Ранко, Латковић Слободан, Лопатко Мирослав, Лукић Илија, Љубојевић Ђорђе, Марковић Стојко, Мекић Драган, Мићуновић Владимир, Михајловић Зоран, Михајловић Милан, Мркољић Ранко, Недић Милан, Недић Радо, Остојић Милорад, Берић Остоја, Петровић Боро, Поповић Ненад, Савић Миленко, Сорајић Божидар, Стојановић Сретен, Тадић Боро, Тодоровић Драган, Тодоровић Радомир, Тубић Јеленко, Цвијетковић Данило и Цолић Јован.

Имајући у виду перфидност напада и намеру Кризног и Оперативног штаба Тузле да јавности ускрате тачне податке о броју погинулих и рањених, сва тела погинулих припадника ЈНА, власти Тузле нису одмах предале ЈНА. Нека тела су касније размењена, а нека су сахрањена у масовну гробницу «Трновац» без њиховог означавања, а нека се и данас налазе на само њима знамом месту. У поступку није било могуће доћи до њиховог тачног броја. Међутим, из више докумената несумњиво произилази да је убијено најмање 51, а рањено најмање 50 припадника ЈНА.

Ово произилази и из следеће писмене документације:

- записник о ексхумацији и идентификацији посмртних остатака у којима се наводи да је 19 идентификованих и 3 неидентификована лица,
- списак погинулих и рањених под ознаком «Тузланска колона, 15. мај 1992. године», који је суду доставио сведок-оштећени Илић Радојица. У њему се наводи 87 погинулих припадника ЈНА,
- списак погинулих припадника ЈНА Војне поште 7954 Тузла од 15. маја 1992. године где се наводи 80 погинулих припадника,
- списак убијених и несталих припадника ЈНА Тузланске колоне сачињен од непознатог аутора у коме је наведено 94 погинула припадника ЈНА,
- уверења о смрти,
- извода из матичне књиге умрлих,
- обдукционих записника Института за судску медицину ВМА,

- налаза и мишљења вештака доктора Ђорђа Алимпијевића,
- картица несталих лица Оперативног тима Владе Републике Српске,
- списка несталих лица Оперативног тима Владе Републике Српске,
- записника о саслушању оштећених, родбине погинулих и рањених, као и сведока саслушаних на главном претресу.

Правно ценећи утврђено чињенично стање, несумњиво се да закључити да је оптужени Јуришић Илија извршио кривично дело употребе недозвољених средстава борбе из чл.148. став 2 у вези става 1 КЗ СФРЈ, ради чега *предлажем* да га суд огласи кривим и осуди на казну по закону.

У конкретном примеру издавањем наредбе за напад на маршевску колону ЈНА; био је основни и битан чин радње извршења кривичног дела перфидног начина борбе који је забрањен по међународном праву из чл.37. став 1 Допунског протокола I где се прописује да је забрањено убијати или заробљавати противника прибегавајући перфидним поступцима. А перфидни поступци представљају акте којима се улива поверење противнику да га наведе да верује да он има право са намером да изневери то поверење.

Без издавања наредбе за напад јединицама на терену, напада на колону ЈНА не би било. Дакле, нема сумње да је напад на маршевску колону ЈНА у Тузли 15. маја 1992. године био перфидног карактера, јер је команда касарне «Хусинска буна» одржавана у уверењу да има право мирно изаћи из Тузле по основу закљученог споразума између држава СРЈ и БиХ, затим, одлуке Председништва БиХ и на крају, конкретног споразума са војним и цивилним властима Тузле који су команданта касарне Дубајића непрекидно уверавали да неће бити нападнут приликом изласка. Безпризорност поступања Кризног штаба, Оперативног штаба и јединица под командом Оперативног штаба Тузле, показала се највише у чињеници напада и уништењу санитарских војних возила, што је изричито забрањено по међународном праву, и то чланом 19. Прве женевске конвенције и чланом 21. Допунског протокола I.

Битна улога Јуришића у линији командовања, Кризни штаб, Оперативни штаб, јединице на терену, није у многоме умањена чињеницом што издата наредба није његово изворно, већ пренешено командовање. Оптужени је био у обавези да наредбу одбије извршити или макар затражи додатно објашњење, што он није ниједним гестом учинио, па се његово понашање има окарактерисати као свесно и вољно.

Оптужени Јуришић Илија је знао за постојање споразума између СРЈ и БиХ о измештању ЈНА са територије БиХ на територију СРЈ, знао је и за одлуку Председништва Босне и Херцеговине о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије Босне и Херцеговине, број 0211327/92 од 27. априла 1992. године, те о споразуму између војне и цивилне власти Тузле са командантом касарне ЈНА «Хусинска буна» о мирном измештању 92. моторизоване бригаде и правцу измештања, а ипак је и поред свега на тражење команданта Оперативног штаба Меше Барића издао наредбу за напад на ову колону.

Наведене чињенице упућују на несумњив закључак да је са перфидношћу напада оптужени био добро упознат. На овакав закључак упућују и подаци који говоре да је по својој природи акција заседе тајне природе и да у њој, посебно у командном ланцу, не могу учествовати лица у која се нема поверења. Она у која се нема поверења, њима се ти подаци не дају, као што то, на пример, пише за члана Кризног штаба Бранка Перића.

У овом злочиначком чину, унапред планираном и организованом, са подељеним улогама који је трајао кратко, али ипак довољно дуго да смртно страда и буде рањен велики број припадника ЈНА, поред оптуженог Јуришића, и други актери су показали своје право лице. Ради илустрације, навешћу неколико упечатљивих казивања оштећених саслушаних у својству сведока на главном претресу.

Сведок оштећени Тешић Љубо, војник на одслужењу редовног војног рока на главном претресу од 10. априла 2008. године каже, цитирам, «Наше возило је нападнуто када смо пролазили зграду техничког прегледа, искочио сам из камиона и рањен док сам лежао сакривен под заустављеним возилом. Рањен сам тако што је на мене, док сам лежао под камионом са оближње терасе неко бацио црну бомбу. Пошто сам и претходно већ био рањен, само сам је успео мало одгурнути од себе. Док сам гледао у њу, не могавши да скренем поглед, она је експлодирала и погодио ме гелер у око».

Сведок оштећени Ђурић Боро, главни претрес од 03.07.2008 године, каже, цитирам: «На нас је запуцало одмах код првих зграда. Пуцало се тако жестоко, да нисмо могли дићи главу. Искочио сам из возила у канал поред пута и ту су на мене бацили експлозивну направу, па сам рањен у леву страну кука и бутине».

Оштећени Јовановић Живан, отац погинулог Јовановић Душана на главном претресу од 03.07.2008. године каже, цитирам: «Мој син је био у санитарском војном возилу. Њих седморица војника сви си погинули, осим Јовановић Миломира који је рањен. Санитарско возило погодила је

зоља и исто запалила, тако да су погинули изгорели, а ја од сина сам пронашао само три кости».

Сведок оштећени Бабуновић Цвијан на главном претресу од 04.07.2008. године каже, цитирам: «Био сам возач «Дајца». Са мношћом у возилу као сувозач био је Трипковић Рајко, активно војно лице и он је тада рањен. Палбу по возилу сам осетио на Брчанској Малти и ту сам одмах погођен у леву руку. Наставио сам да возим до бензинске пумпе и даље нисам могао. Ту сам возилом налетео на мину. Било је мина по путу прије ове мине, али на њих нисам нелетео јер сам успео их избећи. Видео сам да су мине на пут вучене шпагом. Сведок Јовановић Бранко активни војни старешина на главном претресу од 09. октобра 2008. године каже: «моји војници у санитарском возилу су били Вукмирица Миодраг који је рањен и Савић Ненад који је погинуо, били су обојица из Београда и обојица на редовном одслужењу војног рока». Сведок оштећени Крстић Радован војник на редовном одслужењу војног рока на главном претресу од 28. марта каже «један њихов војник пришао је мени и Стевановић Радану који смо били рањени и лежали у каналу где смо испали из камиона, питао ме је где ми је наоружање, а потом иза појаса извадио пиштољ, ставио ми цев у уста и опалио, а затим ме дршком пиштоља ударио у главу, како смо остали живи, сами бог зна».

Међутим било је и другачијих понашања од напред наведених која такође истичем, а о којима су казивали оштећени на главном претресу. Сведок оштећени Тодоровић Озренко на главном претресу 07.11.2008. године каже «када је камион морао стати, ја сам искочио и сакрио се под камион, на нас су пуцали из зграда, одозго, кроз цераду. Док сам лежао под камионом, видео ме један полицајац у заклону и руком ми је дао знак да неће на мене пуцати». На крају илустрације казивања саслушаних сведока навешћу део исказа сведока Нонковић Уга дат на главном претресу 10.10.2008. године који је дао целовитију слику збивања на Брчанској Малти, а овај сведок каже цитирам «сутрадан сам на лицу места набројао ту 49 лешева, било је изгорелих лешева, сећам се једног који се тешко могао разликовати од точка на возилу на којем је изгорео. Учествовао сам делимично у преговорима око изласка, да нам нису гарантовали безбедност ми бисмо сигурно другачије извели, преварили су нас. Војници су били у возилима и у товарним сандуцима леђима су били окренути страницама са пушкама међу ногама и цевима окренутим увис, лаж је да је војска напала град. Отишао сам сутрадан у болницу на Градини и успео обићи 23 рањена војника, нисам успео све да их обиђем. Напад је био на неборбени део колоне санитар, кухињу, складишни део, војници су погођени у леђа на возилима, а возачи у груди, стомак, тако смо их и налазили мртве на возилима». А на крају

свог казивања овај сведок каже «Тузла је заборавила да је ЈНА 1989. године највећи терет поднела у спасавању рудара у несрећи када је било 189 погинулих, ја сам као старешина ЈНА учествовао са војницима ЈНА у спасавању и због тога добио од Тузле октобарску награду».

Поштовано веће у својој одбрани опт.Јуришић Илија оспорава своју улогу као дежурног у оперативном штабу, а не оспорава да је радио везом овим јединицама под командом Оперативног штаба 15. маја 1992. године око 19 часова пренео наређење Бајрић Мехе за напад у форми «на ватру одговорити ватром». Међутим, оптужени такође у својој одбрани тврди да је пре издате наредбе два или три пута преко радио станице био извештаван без представљања онога који обавештава, а да су сви имали тајне шифре и шифрарник, да војска пуца, да војска пуца по зградама, да војска пуца по грађанима и да се он на ова обавештења није оглашавао јер није знао шта треба да ради у таквој ситуацији пошто Бајрић Мехо ту у Оперативном штабу није био присутан. Ово обавештавање је потрајало извесно време у коме је он одлазио до прозора и покушавао да чује пуцање. Након трећег обавештења преко радио везе у Оперативни штаб је наводно тада ушао командант штаба Мехо Бајрић који није тражио никакво обавештење, нити му је он подносио било какав извештај, а који је од њега одмах захтевао да изда наредбу наводно «на ватру одговорити ватром», што је он одмах и учинио. Даље у својој одбрани оптужени тврди да уопште није знао ни о каквом плану за напад на колону ЈНА, да није знао стање на терену нити га је могао проверити због удаљености Оперативног штаба од места догађаја и да је само пренео наредбу Бајрић Мехе.

Међутим, након сведочења Бајрић Мехе на главном претерсу од 01.09.2009. године, опт.Јуришић мења своју одбрану у делу где је овај сведок потврдио да су он, Николић Будимир и опт.Јуришић заједно били у Оперативном штабу пре изласка колоне ЈНА из касарне за време напада на колону, као и после тога.

Напред наведеним писменим доказима и сведочењима сведока утврђена је улога и својство оптуженог у Оперативном штабу и то својство добровољца МУП-а Тузла, својство члана Оперативног штаба и својство дежурног Оперативног штаба на дан 15. маја 1992. године, који је имао овлашћење командовања над јединицама муслиманско хрватске стране у сукобу. Сведок Станкић Благоје потврдио је да је са опт.Јуришићем био у оперативном штабу дежурни 14. маја 1992. године и то у времену од 7 до 19 часова, и да се он зачудио када је опт.Јуришића видео поново у штабу нешто испред 18 часова јер то није била смена оптуженог. Потпуно је нереално и немогуће да једна добро припремљена оружана акција перфидни напад на колону ЈНА,

терористичко диверзантског типа са елементима класичне заседе, по својој природи строго тајног карактера и командовања, Кризни штаб, Оперативни штаб, командири јединица на терену имао у свом ланцу неупућену особу која не зна своје место, улогу и овлашћење. Сведочење Станкића оповргава одбрану о неупућености оптуженог Јуришића, перфидни план подразумева напад на ЈНА са јединственом командом, тачно на време ни пре ни после како то стоји и у извештају о раду председништва СО Тузла за период јануар `92 – април `93. године. О почетку напада чекао се најповољнији моменат са циљем избегавања сопствених губитака и угрожавања својих представника у колони. Због тога је и пропуштен први део колоне где су они и били. Одређена обавештења из колоне о сведочењу Станкић Благоја дао је и сада пок.Бркић Мухамед, заменик Бајрић Меха, јављањем радио везом «последње возило напушта касарну», мада каже овај сведок мада то није било тачно јер се он и Станкић Благоје нису налазили на зачељу колоне ЈНА при изласку из касарне. Напада из колоне ЈНА није било, то потврђују сви искази оштећених и сведока саслушаних у овом предмету са којима су у потпуној сагласности налаз и мишљење вештака др Јовичића и др Стојковића. На главном претресу је утврђено исказима саслушаних сведока да су командири јединица бошњачко-хрватских снага имали своје шифре за јављање, па је потпуно ирелевантно, а према доказима и неистинита тврдња оптуженог да је пре његове издате наредбе за напад било пуцњаве и напада из колоне ЈНА. Наиме, први пуцањ уследио је са стационараног места, са стране, а не из колоне, а жестока унакрсна палба уследила је свега на око приближно 2 секунде од првог пуцња. Дакле нема ни говора да је пре жестоке пуцњаве било уопште спорадичних пуцања о којима говори опт.Јуришић. Понашање оптуженог Јуришића након издате наредбе за напад на маршевску колону ЈНА такође показије да је он био свестан свега што се догађало на Брчанској Малти. Овај оптужени је, а не било ко други у вези овако једног тешког страдања припадника ЈНА који су служили војни рок у касарни Хусинска буна у Тузли, није написао ни једну реч у било ком извештају, посебно не ни у једном документу који су водили или пак требали да воде у Оперативном штабу. Књига дневних догађаја и слично о обавези вођења књиге дневних догађаја у Оперативном штабу сведочио је Бајрић као и Станкић Благоје.

Неоснованост одбране оптуженог Јуришића произилази и из приказаног видео материјала у коме је један детаљ посебно апострофирао вештак др Јовичић. Наиме, Селим Бешлагич се у програм телевизије «ФС 3», јавио у 20,13 часова, и тада искључиво говори о «инциденту који се догодио» и ниједном речи Бешлагич није говорио о

нападу војске, а репортер телевизије «ФС 3» потом преноси у етар да је наводно градоначелник Бешлагих саопштио да је војска напала грађана Тузле и да су они одговорили на тај напад. Овакво понашање репортера телевизије «ФС 3», у свему је разумљиво ако се доведе у везу са сведочењем Цувај Златана који је потврдио да је у овој телевизији унапред по припремљеном плану дата таква улога. Сведочења Радевић Божине да се у «ФС 3» том приликом налазило и непознато униформисано лице, а у одређеном смислу и урађен је транскрипт разговора у «ФС 3» од стране вештака Јовичића, потврђују сведочење Цувај Златана. Штавише, против већег броја рањеника припадника ЈНА власти Тузле покренуле су кривични поступак за кривично дело служење у непријатељској војсци, што произилази из решења о спровођењу истраге Вишег суда у Тузли Ки.број 104/92 од 26.06.1992. године. Овакво понашање је нонсенс посебне врсте.

Да ли се у конкретном примеру могло радити о грешци? Не, грешка би била ако се иде путем па се скрене лево уместо десно, али ако се направи заседа препадно диверзантског типа, ако се са војском запоседне свака тачка на правцу проласка колоне ЈНА којој је претходно више пута обећан миран и несметан излазак из касарне, ако издаш наредбу за напад на ту и такву неборбену колону, ако су војници ЈНА који мирно седе на товарним сандуцима војних возила у маршевској колони упуцани у леђа онда је то злочин и грех за који се мора одговарати.

Оптужени Јуришић Илија је био свестан свога дела и хтео његово извршење које стање воље и свести чини облик виности директним умишљајем. Сматрајући несумњиво доказаним све битне елементе кривичног дела употребе недозвољених средстава борбе из члана 148 став 2 у вези става 1 КЗ СФРЈ предлажем да га суд за исто огласи кривим, осуди по закону и обавезе да плати трошкове кривичног поступка.

Приликом изрицања врсте и одмеравања висине казне предлажем да се као отежавајућа околности посебно цене број погинулих припадника ЈНА, број рањених припадника ЈНА, напад, уништење, убиство и рањавање видно обележених санитарских војних возила.

Поштовано веће своју завршну реч завршићу реченицом из Друге посланице корићанима од Светог Апостола Павла а она гласи: «у свему имамо невоље у животу, али не губимо наду, невоље нам оптеретише прошлост, а садашњост на крилима правде улива наду у будућност». Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Заменик тужиоца за ратне злочине у својој завршној речи детаљно анализира изведене доказе, а како је то евидентирано аудио техником и истиче да је током овог кривичног поступка несумњиво утврђено да је опт. Илија Јуришић извршио кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из члана 148 став 2 у вези става 1 КЗ СФРЈ и предлаже да га суд осуди и казни по закону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац оптуженог?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице одбрана сматра да је логично да нам омогућите да сутра дамо јединствену завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, па само реците. Значи предлажете сутра?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Па ја мислим да се то подразумева, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам зашто би се подразумевало али ако ви кажете наравно, ако предложите сигурно.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Сматрао сам да се подразумева из најмање два разлога јер није спорна чињеница да су данас, односно да је одбрана добила оптужни акт без могућности да контактира са својим брањеником то је прво, то је био за мене логичан разлог, а други ми је нарочито логичан разлог пошто је крај радног времена или смо близу, у последњем сату радног времена суда, мислим да је логично да нам сами као особа која по закону руководи поступком кажете да ћемо сутра наставити. Хвала вам, ето зато сам мислио да је било логично.

На предлог браниоца опт. Илије Јуришића, адв. Стевана Протића, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида, а наставља:

Сутра са почетком у 09,30 часова.

Довршено у 13,45.

Записничар

Председник већа-судија